

Otto Peschka

Jak to bylo doopravdy

mezi Čechy a Němci

JAK TO BYLO DOOPRAVDY

Otto Peschka

Otto Peschka

Jak to bylo doopravdy

mezi Čechy a Němci

O Češích, Němcích a jiných tématech
na pozadí memoárů člena smíšené rodiny,
který pochází ze Sudet

PAPRSKY

© 2011 Otto Peschka
© Ilustrace a návrh obálky: Otto Peschka
© Jiří Fiala, nakladatelství PAPRSKY
<https://paprsky1.com>
Lektorát: Namu Fialová
1. vydání coby e-kniha 2026

ISBN: 978-80-88371-06-9 (pdf)

Motto

*Že prý je načase, s tím dvacetiletým
českým „sebemrškačstvím“ už konečně přestat.*

*Kdo si ale nezaújatě přečte jen několik stran této knížky,
ten zjistí, že s poctivým sebepoznáním jsme ještě ani nezačali.*

Co se tu nemělo stát

Co přivedlo Čechy a zdejší Němce do neštěstí

Šovinismus v českém národním obrozenectví
v čele s Františkem Palackým

Založení mnohonárodnostní republiky
bez kantonů

Úsilí čs. vlády o asimilaci sudetských Němců

Politická a charakterová pochybení Dr. Edwarda Beneše

Nacistická okupace

Benešovy dekrety s jejich důsledky proti lidskosti

Komunistická totalita

Chronická nezpůsobilost čs. a českých vlád

Z charakteristiky české povahy:

„Já nic, já muzikant!“

Obsah

Rovnou k věci	9
Historie česko-sudetoněmeckých vztahů	11
Z historie sudetských Němců	13
Založení ČSR 1918	14
Počešťování Sudet	18
„Mnichov“ 1938	22
Návrat Čechů do vnitrozemí 1938	24
Život Čechů v Sudetech během okupace a války	26
Postupimská konference	27
Zabíjení a vyhnání Němců 1945-1946	28
Co stojí v cestě k upřímnému usmíření?	36
Dějiny, nebo mýty?	39
Z českých mýtů	43
Pražské povstání	43
Bombardování Prahy	44
Heydrichiáda	46
Jeden sporný mýtus	49
Nešťastná oběť Jan Palach	51
Dobové dokumenty	53
<i>Agathe Füssinger/Tietze:</i>	
Měli jsme velké štěstí	53
<i>Günter Werner:</i>	
Nepomohlo, že moji rodiče byli antifašisté	62
<i>Hildegard Jenatschke:</i>	
Totálně na dně a bez vlasti	64

Otto Peschka:

Zaváté pomněnky 73

Část první

Život naší rodiny v Děčíně 1937-1945 73

O velké hospodářské krizi 1929-1933 75

Bombardování Děčína 132

O řádění českých „zlatokopů“ v pohraničí..... 143

Vyhnání Němců..... 147

Část druhá

Poválečné rozptýlení naší rodiny 152

Cesta strýčka Ládi do čela českých salesiánů 172

Pod vládou KSČ průběžně, počínaje stranou č...... 173

Z mého oboru:

o smyslu moderního výtvarného umění 189

O rozdílné účinnosti propagandy obou totalit..... 217

O sourozencích Podborských:

Josef 247

Stáňa..... 249

Fanyňka..... 251

Zachraňte bílého lva! 255

Naděje a zklamání po sametové revoluci..... 255

Česká malost – o českém státním znaku 257

Doslov 265

Helga Unger:

Dnes, tak jako v každé době (poezie)..... 273

Rovnou k věci

Ta doba v Čechách byla neklidná a zlá.

Ne až ta počínající „Mnichovem“, jak nám bývá vytrženě zdůrazňováno.

Byla zlá již počínaje založením ČSR, ale to všechno jak pro koho a jak kdy!

Oficiální výklad našich soudobých dějin je trvale tendenčně zkreslován. Dnes hlavně proto, aby nevycházela příliš najevo zločinnost způsobů, jakými tu Beneš nechal zlikvidovat etnické problémy. Ty mají i nadále vypadat jako zasloužená odplata. Pravdu nevnese oficiální historikové ani po sametové revoluci.

V českých médiích i knihách tak přetrvávají mechanicky převzaté polopravdy a lži, pocházející ještě i z dílen Benešovy propagandy. Těmi si fandíme, ale bohužel také škodíme, zvláště v našich středoevropských, mezinárodních vztazích.

Ačkoliv jsem povoláním výtvarník, uvedený stav mě přiměl k tomu, abych jako jeden z dosud žijících a přitom *nestranných* účastníků velké části těch událostí pomohl tyto polopravdy uvést na pravou míru. Omlouvám se proto historikům, že podávám některé věci jinak, než jak je o nich přesvědčena většina.

Nepopírám existenci též solidních knih o soudobých českých dějinách. (Sám se tu na objektivní historiky odvolávám.) Ty jsou však upozaděné, těžko dostupné nebo cizojazyčné či vědecké a nechlubí se žádnými doporučeními.

Naproti tomu polopravdivých knih o naší historii jsou tu plná knihkupectví, a to i z renomovaných nakladatelství. Některé se opírají o dlouhé seznamy doporučení od předních demokratických osobností včetně pamětníků, což je ovšem jen o to víc ma-

toucí. Ti tak jistě nečinili ve zlém úmyslu, spíš jim nebylo dopřáno poznat jinou pravdu, než jen tu Benešovu propagandu, zaštitěnou zneužitým vlastenectvím, v jehož jednostranném duchu byli vychováni. Nechť ani ti se na mě nezlobí.

Moje minulost, oproti té jejich, byla jiná.

K napsání této knížky rozhodlo, že mě Bůh mimo ta svědectví ještě vybavil i vzácnou kombinací předpokladů, potřebných pro co nejvyšší míru objektivitu:

- Žil jsem postupně uvnitř sudetoněmeckého i českého prostředí, včetně škol.
- Mám tedy jak německé, tak i české kamarády z dětství, a důvěrně jsem poznal dobovou mentalitu obou etnik zevnitř, abych je mohl nezaujatě porovnat.
- Po otci mého otce jsem Němec, a po všech třech zbývajících prarodičích Čech. Proto nemám ani pokrevní důvod, abych některému z obou etnik stranil.
- Jsem Čech, ale bez vlasti. K té mi v ní chybí moji vyhnání rodáci. I proto se nejraději cítím být Evropanem, tedy nad všemi nacionalisticky motivovanými zájmy.
- Už z křesťanského principu i z mé povahy nechovám k nikomu nenávisť.

Historie česko-sudetoněmeckých vztahů

*Krátká studie, zbavená státní propagandy,
polopravd a mýtů, s nadhledem.*

Název Sudety se kvůli snadnějšímu rozlišování téměř souvislého teritoria většinových Němců od území většinových Čechů začal používat po založení ČSR. Český název je české pohraničí.

Není spravedlivé obviňovat sudetské Němce, že „Mnichovem“ rozbili ČSR. Ve skutečnosti jejich území nikdy nemělo být česko-slovenskou vládou anektováno, stejně jako i Slovensko, kus Maďarska a Podkarpatská Rus, což pozdější vývoj téměř do písmene potvrdil.

Vím, teď mnohé popudí, že mé tvrzení neodpovídá jejich přesvědčení. Vždyť ve školách nás učili, že pohraničí patřilo vždy Království českému, a teď tohle. Leč historické jevy nebyly tak jednoznačné, navíc dva z nich trvale směšujeme:

1) Původní otázku Sudet, jejíž vyřešení Mnichovskou dohodou bylo navzdory našemu úpornému odmítání spravedlivé (*bude vysvětleno*), a 2) nacistickou okupaci, jež teprve byla zločinem, k němuž ovšem Hitler Mnichovskou dohodu **zneužil**.

Je nám zamlčováno, co skutečně zlého od čs. vlády „Mnichovu“ předcházelo.

Naše zkreslené představy o Sudetech nám pak brání najít společnou řeč s takovými demokratickými osobnostmi Evropy, které jsou do českoněmecké historie pravdivěji zasvěceni, než snad všichni Češi.

Silně vlastenecky nabuzení Češi snadno uvěřili příčinám „Mnichova“ tak, jak se jim na ně vymluvili Beneš s čs. vládou, aby pravý důvod (*o němž tu bude podrobná řeč*) nenechávali na

sobě. Uvěřili té největší ze všech lží o své historii právě proto, že jim byla vštěpována tak přesvědčivě vlastenecky – **jako zrada!** Kterýpak uvědomělý vlastenec by na tohle neslyšel?

Ve skutečnosti tak jen stačilo přejmenovat ztrátu důvěry spojenců v Beneše a čs. vládu po odhalení jejich intrik (*i ty zde budou podrobně popsány*) a lež padla na úrodnou půdu. Následná nacistická okupace pak její věrohodnost jen ještě zpečetila.

Nejuvic politicky mystifikovaní jsme my Češi ve svém vypěstovaném přesvědčení, že pohraničí bylo odjakživa naše, že Němci nám ho sebrali a že Čechy přitom odtamtud brutálně vyhnali. Bohužel, (až na výjimky) pravý opak je pravdou, a o tom bude podstata této studie:

O přetrvávající politické legendě a o zatíženém národním svědomí, skrývaném do stínu nacistických zločinů.

Omlouvám se ještě těm čtenářům, kteří tu budou marně hledat obligátní vyváženost, jak bývá v tak choulostivých pojednáních zmírňujícím zvykem. Nemohu se tu zabývat těžkými nacistickými zločiny (*ostatně ty byly popsány jinde*) jen kvůli zdání vyváženosti, když celá podstata sudetoněmecké otázky, jež vedla až k „Mnichovu“, se zrodila již při zakládání ČSR, tedy ještě před nástupem nacistů k moci, a je tudíž o něčem úplně jiném.

Čím začít? Snad tou již 150 let (*od národního obrození*) cíleně pěstovanou nenávistí velké části Čechů vůči Němcům, výstižně vyjádřenou větami ze současnosti: „Odsun si zasloužili! Chtěli do rajchu, tak tam taky šli! To oni vyhnali Čechy z našeho pohraničí! Mučili je, sebrali jim všechn majetek, posílali Čechy a Židy do plynu! Nebo zřídili snad Češi koncentráky?“ (*Citace z už porevolučních novin.*)

Samé nepoctivé polopravdy.

Například – jak dobře víme – i my Češi jsme zřídili koncentráky. Dokonce bez války, a jen k vraždění, mučení a ponižování svých vlastních, slušných spoluobčanů. Takto vzato bychom tedy nebyli o nic lepší. Jenomže také víme, že toto jsme nezpůsobili my Češi jako národ, nýbrž **komunismus**. Bylo by proto stejně korektní, neobviňovat ani Němce jako národ za zločinný **nacismus**.

Účelem této studie není obvinit původce zla. Jejím účelem je očistit české dějiny od nepravdy, jež nás činí nedůvěryhodnými.

Z historie sudetských Němců

Němci začali postupně osídlovat Sudety zhruba od 8. stol., tedy dvě století poté, co Slované osídlili českou kotlinu (*kde ovšem již od počátku letopočtu žilo několik germánských kmenů. Ty zde položily základ své budoucí národnostní menšiny, s níž jsme tu tím pádem žili v symbióze již od samého příchodu našich předků.*)

Během tisíciletého vývoje si sudetští Němci vytvořili své kulturní tradice včetně nářečí. Měli lidové písně o své vlasti, o Šumavě, chebské svatbě, Krkonoších, Ploučnici a jiné, nebo pohádky, jaké od nich převzali i čeští pohádkáři, například o Krkonoších (Riesengebirge – pohoří obrů), i s nám už dobře známým Trautenbergem. (*Původní jméno již počestělého Krakonoše Rybrcoula je Rübezahl, podle názvu pohádky, v níž je vylíčen, jak si na svém poli pravidelně kontroluje počet řepy.*)

V Sudetech se před založením ČSR všeobecně mluvilo a vyučovalo německy.

Musíme si uvědomit, že naše současná hranice nikdy nebyla před vyhnáním Němců souvislou hranicí většinově českého etnika, nýbrž traduje se již od keltského kmene Bójů (Bojohemum, 400 l. př. Kr.), od něhož pochází označení **Bohemia**, **Böhmen**. Český ekvivalent pro tyto anglosaské, zastřešovací názvy Čechů a bývalých zdejších Němců nemáme a náš název Čechy, dle Království českého, nás zavedl k velkému omylu, že toto území patřilo odjakživa pouze českému etniku.

Feudální hranice, jak víme, se často nekryly s etnografií. Tehdy to ovšem tolik nevadilo. Ne už tak za českého národního obrozenectví a při nacionalisticky motivovaném zakládání Čs. republiky. Naše historické hranice neměly být jen tak automaticky převzaty, a nemělo se tím jinému etniku odepírat právo na

sebeurčení. A právě to se tu bohužel stalo, když **Beneš, pověřený návrhem hranice naší nově se rodící republiky, nedbal etnických práv a teritorium třímilionových sudetských Němců kořistnický přivlastnil k ČSR.**

Tamní i čeští Němci se tak náhle ocitli v cizím, nepřátelsky smýšlejícím státě, v němž Češi prožívali vyvrcholení své protiněmecké, nacionálně obrozenecké euforie. Tím Beneš aktivoval časovanou bombu a osobně tak odstartoval tragický osud sudetských Němců, který později sám ještě dovršil vyhnáním z jejich vlasti.

Založení ČSR 1918

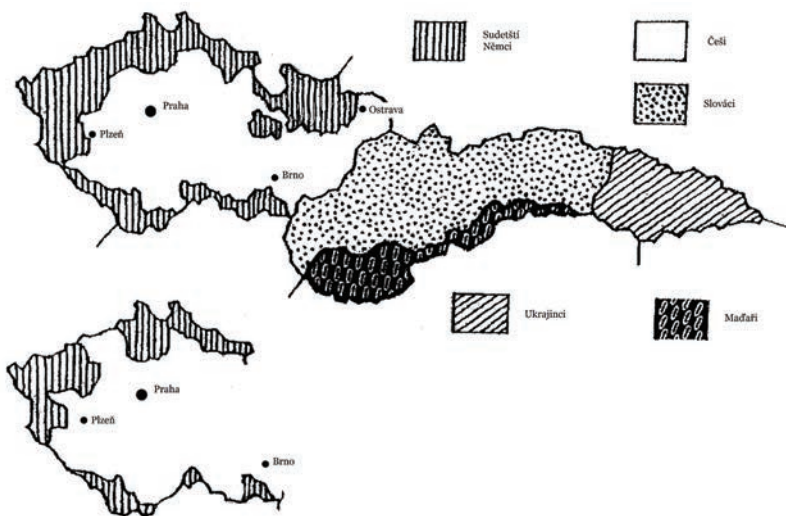
Právo Čechů na sebeurčení bylo hned při zrodu ČSR imperia- listicky rozšířeno o teritoria cizích národů. Se ctižádostí, aby republika byla co největší, brali její budovatelé, co mohli, a chaotická doba právě skončené 1. světové války jim štědře ský- tala víc, než pak politicky unesli.

Mimo zmíněné teritorium sudetských Němců proti jejich vůli si ještě přivlastnili Slovensko proti vůli Slováků, kus Maďarska proti vůli Maďarů, dokonce i vzdálený kus Ukrajiny, a nejspíš vě- řili, že tento husarský kousek jim i v budoucnu projde. Neprošel.

Toto nešťastné spojení tolika národností se stalo těžkým a vlek- lým břemenem pro čs. vládu. Způsobilo obrovská neštěstí, ale **vi- nu svedla vláda vždy na ty druhé.** Češi se zbavili svého vlastního národnostního útisku, ale ve své euforii si neuvědomili, že se teď sami stali horšími utiskovateli, než byla monarchie.

Už 4. 3. 1919 české vojsko postřílelo 54 sudetských Němců, mezi nimi 20 žen, 16 dětí a nezletilých s mnoha raně- nými, když ti s tisíci dalšími v četných městech pohraničí nená- silně demonstrovali za své právo rozhodnout o svém osudu sami. Čs. vláda etnicky motivované důvody nepokojů úzkostlivě tajila a tak pravý důvod této demonstrace oficiálně zakamuflo- vala jako demonstraci Němců proti kolkování bankovek. Sudet- ští Němci vyhlásili 4. března za Den sebeurčení národů.

Vojskem potlačila čs. vláda též osvobozovací vzpouru Slováků.

Mapa etnického rozložení obyvatel ČSR v roce 1918

Vysvětlivky:

Nahoře: skutečné rozložení územně většinových etnik při založení ČSR v r. 1918.

Dole: nepravdivá mapa teritoria sudetských Němců, okleštěného do roztroušených ostrůvků, s níž ministr zahraničí Dr. Eduard Beneš oklamal zástupce vítězných mocností na mírové konferenci 1919 v Paříži.

Benešovi se tímto podvrhem podařilo zástupce mocností přesvědčit o tom, že problémy s domáháním se práv sudetských Němců na sebeurčení nehrozí, což bylo jejich podmínkou, když anglická a americká delegace spojení Sudet s ČSR napřed výslovně odmítaly, jak vyplývá i z dochovaných memoárů a úředních dokumentů.

(Podle D. Salomona)

(Mapa podvrhu byla zjednodušeně překreslena podle fotografie původní mapy E. Beneše uveřejněné J. Škrábkem, a s jeho souhlasem.)

V čs. parlamentu se ozývaly hlasy i českých politiků, přesně předpovídajících vývoj tak etnicky nesourodého státu, až po hrozbu vypovězení války Čechům Německem, aniž se tehdy ještě vědělo o Hitlerovi.

Vláda i toto vyřešila po svém: zakázala o tom mluvit pod trestem až dvou let vězení za buřičství. Platilo od roku 1923.

(5 odst. podle P. Habela)

Podle prvního československého **sčítání lidu z roku 1921**, jehož definitivní výsledky byly zveřejněny teprve v roce 1927, dělilo se veškeré obyvatelstvo na jednotlivé národnosti takto:

Češi	6 843 343	50,2 %
Němci	3 218 005	23,6 %
Slováci	1 976 320	14,6 %
Maďaři	761 823	5,6 %
Ukrajinci (Rusíni)	477 430	3,5 %
Židé	190 857	1,4 %
Poláci	110 138	0,8 %
Ostatní	36 257	0,3 %

Na mírové konferenci 1919 v Paříži se čs. delegace při důležitých rokováních skládala jen z Čechů, bez jediného zástupce našich tak početných národnostních menšin, dokonce i bez Slováků.

(Dieter Salomon)

Pravda je tedy taková, že sudetští Němci (*a nejenom oni*) tak mohli už jako první a plným právem protestovat tím naším až pomnichovským: „**O nás bez nás!**“

Tak se Benešovi dařilo zástupce vítězných mocností obelstít falešnými informacemi o stavu a vztazích našeho multietnického složení, *jež je znepokojovalo*. Toto byl nejspíš i pravý důvod, proč čs. vláda své výsledky sčítání uveřejnila až po šesti letech.

Přítom tu existovala možnost pokojného soužití více národů. To podle švýcarského modelu kantonů (*se svými původními úředními jazyky*), který se osvědčil. *(Podle D. Salomona)*

Místo toho čs. vláda začala sudetské Němce systematicky asimilovat a tím si sama nasměrovala vývoj k „Mnichovu“.

Obraz Němce-nepřítele byl vykonstruován v době našeho národního obrození v čele s *Fr. Palackým* za účelem posílení národního sebevědomí Čechů. Původně ušlechtilé české národní obrozenectví tak přerostlo v šovinismus a narušilo česko-německé vztahy ještě o mnoho let dříve, než přišli k moci nacisté, dokonce ještě než se narodil Hitler.

Není pravda, že se česká nenávist vůči Němcům zrodila už po *bitvě na Bílé Hoře*. Následné popravy nebyly namířeny proti českému národu (českým pánům), nýbrž proti stavovskému odboji vůči králi. Mezi popravenými se nacházela též velká část šlechty německé národnosti.

Národnostně nebylo motivováno ani pronásledování protestantských církví.

Postihovalo stejně tak německé luteránce jako Českou jednotu bratrskou.

Palackého dějiny vykreslují Němce jako bojovné a vládychtivé, kdežto Slované jako demokratické a mírumilovné. To vedlo k názoru o nacionální jednostrannosti a k popření společné kulturní tvorby Čechů a Němců, jež byla nesporná.

To také odporovalo historické vědě na Karlově universitě, a to u rovněž národně smýšlejících Čechů, jako byli **J. Goll**, **V. V. Tomek**, **J. Pekař** a další. Ti zastávali českoněmeckou symbiózu. **Pekař** byl jejím čelním zastáncem. S prezidentem Masarykem se přel o smysl českých dějin. Bez poklonování a příkrášlování se zasazoval o budování mostu pravdy a dorozumění.

Palackomasarykovská ideologie dějin, ač vědecky vyvrácena a politicky zpochybněna, určovala politické usilování českého národa.
(5 odst. podle E. Nittnera)

V největší a nejnacionalističtější české organizaci Sokol, jejímž členem byl též T. G. Masaryk, zpívali písně nepřátelské vůči Němcům, jako:

(Nápěv Hej Slované)

*...kdyby bylo tolik Němců, co je čertů v pekle,
Bůh je s námi, kdo proti nám, toho Perun smete.*

Nebo jinou:

*... Sokola zavolej od slovanské Prahy,
on ti pomůže zahnat Němce-vrahy.
Zahnat Němce-vrahy do pekla, kam patří,
pak si zazpíváme „sláva, nazdar, bratři!“*

Tak si obrození Češi upevňovali své sebevědomí na úkor cti dějších Němců.

Mohli se ale tito Němci za takových okolností v naší republice cítit jako ve svém státě? Mohli se s tímto státem ztotožňovat? Musíme si uvědomit, že dotyční Češi uráželi Němce tak zpupně ještě dlouho před nacismem a před „Mnichovem“!

Skupina „hradu“, intelektuálové kolem T. G. Masaryka, kteří měli v zemi největší vliv, vytvořili (*podle Chr. Willarse*) dějinnou legendu, která oslavovala husitství, odsuzovala Habsburky, Němce a katolickou církev a hlásala národnostní nesnášenlivost.

Mimochodem, protikatolické zaměření nové státní moci způsobilo vlnu odpadlictví Čechů od katolické církve. Vzor si brali též z Masaryka, který už dříve přešel od katolíků k evangelíkům. (Před 1. republikou tu katolíci ještě čítali 95% obyvatel.) Češi si založili církev československou, nezískali však do ní jediného Slováka a tak byl název matoucí. (*Podle D. Salomona*)

Počesťování Sudet, 1918-1938

*V roce 1918 měly Sudety zhruba 3.100.000 Němců,
k tomu 250.000 Čechů, tzv. starousedlíků,
tj. celkem 3.350.000 obyvatel.*

Sudetští Němci byli od počátku ČSR vystaveni národnostnímu útlaku s cílem vlády o jejich počesťování a úplnou asimilaci.

Učinil jsem osobní zkušenost, že i vysoce postavení oficiální čeští historici mají dodnes tendenci tento jev bagatelizovat. Opravdu byl prvorepublikový národnostní útlak Němců tak zanedbatelný? – Posuďte sami:

Od založení ČSR se do Sudet stěhovalo enormní množství Čechů, vylákaných tam čs. vládou poskytováním různých výhod, ovšem vesměs na úkor Němců.

Například sudetoněmeckou půdu, zkonfiskovanou v dubnu 1919 nadnárodní šlechtě a církvi, přidělila výhradně jen Čechům! Zčásti, i s kompletními statky, českým rolníkům, pod podmínkou jejich přistěhování, zčásti ji použila k vystavění sídlišť pro české přistěhovalce.

Sudetští Němci tak přišli o 2.700 km² půdy, téměř 10 % veškeré své vlasti.

Naproti tomu Němcům a Rakušanům bylo přistěhování do Sudet zakázáno(!). *(P. Habel, G. Kallina)*

Na všech sudetských úřadech, poštách, soudech a železničních stanicích nařídila čs. vláda jako úřední jazyk češtinu, a to i tam, kde obyvatelstvo bylo stoprocentně německé. Přitom drtivá většina sudetských Němců česky neuměla, když to předtím, jen sami mezi sebou, nikdy neměli zapotřebí (na rozdíl od Němců vnitrozemských, kteří tu žili v prostředí českém a proto mluvili zpravidla dvojjazyčně).

Už jen tím přišlo o práci 33.000 Němců (87,3% německých úředníků), a byli nahrazeni 41.000 (!) českými přistěhovalci.

(P. Habel)

V sudetských školách byla nařízena výuka češtiny. Organizovaly se jednorocní výměny dětí mezi německými rodinami a českými z vnitrozemí. České děti se tak naučily jednomu ze světových jazyků, zatímco pro Němce byla povinná nauka češtiny spíš nutným zlem. Přesto tyto akce podporovali. Úředníci měli za úkol přemlouvat nastávající smíšené novomanžele, aby německý člen páru přijal i českou národnost. *(Ze zkušenosti mých rodičů.) Důkaz úsilí čs. vlády o asimilaci Němců.*

Československá vláda umístila do pohraničí také vojenské posádky s rodinami vojáků z povolání a civilní obsluhy. Přibyli tam i čeští dělníci, hlavně do průmyslových oblastí Mostecko-Duchcovska, Ústí n/L, Liberce a Trutnova. Pro děti přistěhoval-

ců vláda zřídila české školy, do nichž vyslala učitele s rodinami atd.

*Do Sudet se během 1. republiky přistěhovalo 455.000 Čechů.
Spolu se starousedlíky tak čítali celkem 705.000 Čechů.*

(D. Salomon)

*To už po 20 letech zbývali jen 4 Němci na 1 Čecha,
zatímco v roce 1918 ještě připadlo 12 Němců na 1 Čecha.*

Tak masívní české přistěhovalectví do sudetoněmeckého teritoria šlo ovšem všude na úkor pracovních příležitostí Němců. To mělo nejtěžší dopad v letech největší hospodářské krize, nezaměstnanosti a hladu 1929-33. I vlivem českého přistěhovalectví byla krize v Sudetech nejhorší.

Roku **1931 čeští četníci v Sudetech znovu stříleli**. Tentokrát do živelů hladovějících rodin, na dělnické demonstraci v **Duchcově**. Čtyři muži byli zastřeleni.

Všechny snahy o počestění Sudet však byly pro československou vládu málo.

Ta měla naspěch, když v Německu přicházel k moci tehdy ještě světem vzestupně respektovaný Adolf Hitler se svým nacismem. Obávala se, že ty zakázaně prognózované důsledky její menšinové politiky se teď opravdu naplní. Proto, aby při sčítání lidu dosáhla co nejlepších výsledků, dopouštěla se sčítacích podvodů.

Například do vybraných sudetoněmeckých obcí umístili na dobu sčítání početné útvary pěšího vojska z vnitrozemí, a hned byly obce většinově české. Jinde najali z vnitrozemí české dělníky na stavbu fingovaně naplánované silnice. Po skončeném sčítání zas dělníci zmizeli, a o načatou „stavbu“ se již víc nikdo nestaral.

(Tyto i jiné ověřené případy jsou konkrétně zdokumentovány *P. Habelem*.)

Československá vláda se vůči svým spojencům Francii a Anglii snažila o zdání idylické republiky, bez národnostních problémů, jen se skupinkou věčně nespokojených Němců, „kterým tu vůbec nic nechybí“. Měli jsme vypadat, jako že nechápe-me, co ti nevďeční Němci pořád proti nám, tak vstřícným Čechům, mají.

Mimochodem, tento poťouchlý rys povahy zdá se nám Čechům být vlastní. Ne náhodou je výstižně zachycen už ve starém přísloví „já nic, já muzikant!“. Demonstracemi se Němci systematickému počestování Sudet beztrestně bránit nesměli, a protesty v poslanecké sněmovně nikam nevedly, neboť je většinoví Češi vždy přehlasovali. Proto občasná tvrzení, že Němci tu měli všechno, dokonce i své poslance, je – ruku na srdce – rovněž poťouchlé.

Snímek trafiky, jejímž nájemcem byl pan Jenatschke, je z roku 1935 v Děčíně, Kamenické ulici, před viaduktem. Vedle dveří je patrný československý státní znak. Výhradně německé reklamní nápisy potvrzují, že Sudety byly i za první republiky ještě pravlastí Němců.

Za účelem tohoto mlžení Ministerstvo zahraničí pod vedením Jana Masaryka uplácelo vysokými částkami na speciálně zřízených kontech nejvlivnější zpravodajská místa v Evropě. Důkazy o tom našla německá bezpečnostní služba při okupaci. Úplatky se týkaly některých konkrétních předních žurnalistů, ale i vedení agentur v Londýně, Paříži, Ženevě, ve Vídni a v Melbourne.

(1 odst. podle P. Habela)

Touto taktikou se čs. vláda snažila před spojenci zakamuflovat své úsilí o asimilaci německé menšiny a zároveň upevnit své spojení s nimi proti Německu.

Když Hitler ještě ohromoval svět svým charismatem, vůlí, zavedením pořádku a potlačení hospodářské krize v Německu, sudetští Němci ve své situaci o to víc toužili po připojení svých Sudet k říši. Víme, že totéž si přáli i Rakušané a byl by si to tehdy na jejich místě stejně tak přál každý, i ti, kteří je za to dnes odsuzují.

Zatímco čs. vláda sudetské Němce již asimilovat nestihla, sílilo henleinovské hnutí, a spravedlnost začali brát do svých rukou nacisté.

„Mnichov“ 1938 *zbavený Benešovské propagandy*

Představitelé mocností Německa, Itálie, Francie a Anglie uzavřeli Mnichovskou dohodu o připojení Sudet k Německu, když Hitler vyhrožoval osvobozením německých Sudet od ČSR i za cenu války.

Mohl si to dovolit, protože v očích nejen spojenců, nýbrž celého politicky významného světa byl tehdy s tímto požadavkem v jednoznačném právu. Všichni kromě ČSR viděli tento problém jako důsledek chybného versailleského dělení Evropy. Jen Beneš a čs. vláda svedli před svým národem všechnu vinu za „Mnichov“ na sudetské Němce, Hitlera, ale hlavně na onu tzv. **zradu** svých spojenců.

Ve skutečnosti spojenci odhalili, že Beneš a čs. vláda jim lhali a že naše etnické problémy jim od počátku zčásti zatajovali, zčásti zkrusovali.

Je proto spíš samozřejmé, že se nehodlali nechat vtáhnout do války takovým spojencem, který ji svojí nepřipustnou asimilační menšinovou politikou sám neoprávněně vyprovokoval, ještě k tomu intrikoval a tím ztratil jejich důvěru.

To vysvětluje, proč k jednání nepozvali také zástupce ČSR, ono Čechy tolik připomínané „**o nás bez nás**“. S tak podvod-

nými signatáři smlouvy, za jaké byli Beneš s čs. vládou v popsaném smyslu odhaleni, už nebylo o čem vyjednávat. Potupa, o kterou si Beneš s čs. vládou již od založení ČSR sami „koledovali“.

Oprávněnost připojení Sudet k Německu byla nezpochybnitelná. To jednomyslně potvrdilo i nezávislé světové společenství práv národů, včetně ČSR. *(1 odst. P. Habel)*

Jistý český novinář se po revoluci podívoval nad tím, že dokonce i Roosevelt Beneše kvůli Sudetám usměrňoval. To už se ale přímo vnučuje ironická otázka:

Byli snad nejen Daladiér a Chamberlain, ale i všichni významní právníci a politici světa na naši vládu a na Beneše opravdu tak bezdůvodně zlí, zatímco ti byli jenom hodní a Němcům do té doby opravdu neublížili?

Já vím. S pravdivou odpovědí se jen těžko dokáže smířit ten, jemuž by se tím zhroutil jeho celoživotní vlastenecký ideál. *(Zaslepenost je rubem vlastenčení.)* Přesto: ***o zradě spojenců nemůže být řeč, naopak, nečistou hru tu od samého způsobu zrodu ČSR hráli Beneš s čs. vládou, a to doslova proti všem: proti Němcům, spojencům, i proti svému vlastnímu národu!***

Poctiví Češi, mystifikovaní propagandou své vlády onou tzv. zradou, se chystali do války proti Němcům se zneužitým vlasteneckým zanícením, v bezelstné víře, že pohraničí patří opravdu jim, a odhodlaní pro tuto lež i padnout v boji.

Teprve poté došlo na opravdu zločinný důsledek „Mnichova“.

To když Hitler Mnichovskou dohodu zneužil k dosažení svého dosud skrytého hlavního cíle: pro vpád svých vojsk do ČSR bez boje, při vyřazených pohraničních opevněních, a ke zřízení protektorátu Čechy a Morava, s odtržením Slovenska. To už bylo něco úplně jiného, ale není pravda, že „Mnichovem“ nás někdo zradil!

Až tady nastal vývojový zlom, který čeští historici zkreslují tím, že z „Mnichova“ činí symbol nacistické okupace, tedy jeho

pravdivého, ale neujednaného důsledku, v jehož stínu nechávají schovanou příčinu „Mnichova“!

Co se tedy ještě „Mnichovem“ vyvíjelo, ač proti vůli Čechů, tak všeobecně spravedlivě, to Hitler teprve **po** „Mnichovu“ silně poskvnil. Z původního práva vyplul náhle na povrch jeho prohnáný kalkul do tajných příprav na válku, jím zamýšlenou tak jako tak, počínaje přepadením Polska, což ale ironií osudu zároveň Benešovi pomohlo ke zmírnění jeho mezinárodně pošramocené pověsti.

Zbývá ještě naléhavě zdůraznit, že ač to tak nevypadá, s Hitlerovou lstí neměli prostí sudetští Němci nic společného. Ti si od počátku politicky nepřáli nic víc, než osvobození od svého počesťování. Není proto divu, že když jim Hitler toto přání splnil, zahrnuli jej ovacemi, stejně jako vzápětí též Němci v našem vnitrozemí, když se tu Češi, jak popsáno, k nim předtím chovali jako k občanům „2. kategorie“.

Okupací tu ovšem začala úplně jiná kapitola dějin, totiž nacistická totalita, na niž v konečném důsledku válkou a koncentráky doplatili všichni, i sudetští Němci, ale jež s podstatou sudetoněmecké otázky už v ničem nesouvisela, stejně jako i veškeré zločiny nacismu.

Návrat Čechů do vnitrozemí, 1938

*tzv. vyhnání Čechů z pohraničí,
událost silně opředaná politickou lží.*

Čeští přistěhovalci, kteří se během připojení Sudet k Německé říši vrátili do vnitrozemí, doplatili na to, že se napřed nechali svojí vládou do Sudet vylákat. To musí být řečeno jasně a hned úvodem, aby nemohlo dojít k nedorozumění.

Mnohé ostatní je vyhanou nebo polopravdivou českou propagandou, kterou je nutno odmítnout i českým národem, aby již přestala rozdmychávat jeho nenávist a bránit zlepšení vztahů mezi oběma národy.

Není pravda, že přesídlení Čechů zpět do vnitrozemí *zavinili* sudetští Němci, potažmo Hitler „Mnichovem“.

Touto lží se daří vytrvale udržovat silné protisudetoněmecké vášně. Až na výjimky nebyli Češi vyhnáni, nýbrž vrátili se z oblastí, kam nepatřili a kam byli předtím svojí vládou vylákáni za účelem asimilace sudetských Němců s českým národem. Našemu svědomí se neulehčí, dokud si toto prvotní zlo tehdejší čs. vlády nepřiznáme.

Mnichovská dohoda s následným návratem českých novoosídlenců ze Sudet zpátky do Čech byla už jen důsledkem tohoto bezpráví.

Není také pravda, že Češi byli všeobecně ze Sudet vyhnáni, dokonce stejně brutálně, jako po válce Němci, čímž jejich utrpení nechci ani trochu zlehčovat.

Oficiálně platilo, že kdo odejít nechce, ten nemusí, a 45 % Čechů také dobrovolně a bez úhony v Sudetech zůstalo!

Přesídlili se (*přesněji vrátili*) hlavně čs. státní zaměstnanci, a to proto, že by jinak byli ztratili své české zaměstnavatele a státní podpory. Byli to již uvedení úředníci, vojáci, železničáři, učitelé, soudci, policisté a poštáři se svými rodinami. Jejich zaměstnavatelské státní orgány je řádně odvolaly zpět do vnitrozemí. Přesto i z nich někteří zůstali. Jiní, ačkoliv rovněž nemuseli, se vrátili z vlasteneckých pohnutek.

Ze Sudet do vnitrozemí **se vrátilo** zhruba **385.000** přistěhovalců, *převážně státních zaměstnanců s rodinami.*

V Sudetech **zůstalo** i po „Mnichovu“ zhruba **320.000** Čechů. (*Jar. Macek uvádí 410.000 Čechů*)

Z toho starousedlíků 250.000 – tedy všichni.

Z přistěhovalců zůstalo asi 70.000 – převážně z nestátní sféry.

Ač nešetrné zacházení nebylo povoleno, nedalo se mu všude zabránit.

Místy bylo s Čechy naloženo i hrubě, někde byli skutečně vyhnáni, ale nedělo se všude stejně. Zatímco někde Němci Čechům pomáhali, svým sousedům či přátelům půjčovali nákladní auta a koňské povozy na odvoz movitého majetku, jinde je šikanovali.

(Podle P. Habela)

Nejlogičtěji za předchozí ztráty svých zaměstnání v důsledku výměny českých přistěhovalců na jejich místa, jinde zajisté i z nacistické zpučnosti.

Podle Dr. Jar. Macka byli Češi v Nýřanech vysídleni z donucení. V Rokytnici, na Mostecku, v Moravské Chrastové a Břeclavi došlo k policejním zátahům a hrubému zacházení. Z tehdejších statistických hlášení je přesně podchyceno, že:

110 Čechů přišlo v souvislosti s přesídlením různými způsoby o život.

Češi, (až na výjimky) si směli vzít s sebou veškerý svůj movitý majetek. Jejich cesty však byly strastiplné. Ti, kteří neměli kam jít, se museli v Čechách přechodně uchýlit do provizorních lágrů. Hlídkující čeští četníci je nepouštěli do Prahy.

Naproti tomu brutalita, propagandisticky zveličovaná a ze-všeobecnovaná v českých médiích a z české iniciativy též na zahraničních přednáškách či knižně, je dle podrobného šetření *P. Habela* buďto nekonkrétní, nebo přímo vylhaná. (Šetření se prováděla porovnáním výpovědí českých a německých svědků s dobovými zápisy v kronikách předmětných lokalit.)

Neférovým účelem těchto desinformací je stále totéž: ospravedlnit skutečné vyhnání Němců a minimalizovat tíhu naší zodpovědnosti za Benešovy dekrety. Nesouměřitelným faktem, který nemůže vyvrátit ani největší cynik, stále zůstává, že:

Čechům nebylo odepráno právo na vlast. Přesídlenci se do ní naopak vrátili z oblastí, kam byli čs. vládou vylákáni a kam nepatřili!

Život Čechů v Sudetech během protektorátu a války

Neporovnatelnost termínu vyhnání Čechů s vyhnáním Němců mohu doložit i příklady z tehdejšího Děčína a naší rodiny tamtéž. Má teta, ač stoprocentní Češka, se až po „Mnichovu“ přestěhovala naopak z českého vnitrozemí k nám do Sudet.

Neměla žádné národnostní problémy, stejně jako moje matka, babička, i naše česká prodavačka Marie z Veltrus. Ty zůstaly, protože jsme tam již od začátku třicátých let měli potravinový obchod, a můj otec byl po svém otci Němec.

Němci se k nim chovali jako k sobě navzájem. Mezi Čechy, kteří zůstali, nebyl nikdo pronásledován. Je to ale i logické. Proč by tam také jinak byli zůstávali, když je k tomu nikdo nenutil? **To vyvrací lživá tvrzení o všeobecném nepřátelství Němců vůči českým občanům**, ač tím nepopírám možné výjimky.

Vím o Čechovi, který zůstal, přestože byl železničářem, tedy čs. státním zaměstnancem. To proto, že si v Děčíně postavil rodinný dům. Neslyšel jsem o žádném politicky motivovaném nepřátelství sudetského Němce vůči Čechovi, a to ani během vy-pjaté doby heydrichiády. **Ta česká nenávisť k Němcům byla a je skutečně čistě jednostranná.** (*Výjimky nelze zevše-obecňovat.*) Oficiálně bylo stíháno pouze nepřátelství k nacis-mu, nikoliv sama česká národnost.

V podmokelském divadle jsem zažil kuriózní situaci. Jeden hoch z pěveckého souboru Hitlerjugend (Hitlerovy mládeže) tam za války, na veřejném vystoupení a v uniformě HJ, zpíval sólo „Utíkej, káčo, utíkej“ v češtině! To potvrzuje, že v Sudetech přinejmenším oficiálně a na Děčínsku též skutečně, neexistovalo protičeské nepřátelství. Konečně Češi v Sudetech dostávali stejný příděl potravinových a ostatních lístků jako Němci.

Postupimská konference

17. 7. - 2. 8. 1945

Ani alibistická tvrzení, že vyhnání Němců schválily vítězné mocnosti v Postupimi, se nezakládají na pravdě. Ve skutečnosti západní představitelé museli pozdě vzít na vědomí to, co si ne-přáli, když nejbrutálnější etapa vyhánění, též formou pochodů smrti, tu probíhala naplno již **před** konferencí.

Za toho stavu věci chtěli západní spojenci zabránit aspoň co možná největším krutostem, jakým byli civilní Němci vystaveni. Proto nechali tzv. odsun na rok přerušit v dobrém úmyslu, aby

mohli tolika lidem aspoň zorganizovat nouzová přístřeší ve vybombardovaném Německu. Netušili, že tím je vystavili těm nejhorším krutostem, v pracovních táborech, do kterých je tu Češi na celý ten rok umístili.

Na Postupimské konferenci došlo od velmi exponovaných zástupců USA (Truman) a Velké Britanie (Churchill, později Attlee) k nikdy nenaplněné výzvě, aby vyhánění Němců bylo zastaveno!

Stalín jim zalhal, že Němci z Polska a Čech jednoduše utekli sami. Pod tíhou důkazů, že skutečnost byla jiná, svolil nakonec aspoň k formulaci článku XIII, požadujícímu, aby transfer Němců byl prováděn humánním způsobem.

Není tedy pravda, že odsun Němců se zakládal na usnesení tří velmocí při postupimské konferenci či dokonce na nějaké smlouvě!
(Podle E. Nittnera)

Zabíjení a vyhnání Němců

1945-1946

Přesvědčení mnohých Čechů, že poválečné zabíjení a kolektivní vyhnání (tzv. odsun) Němců bylo spravedlivou odplatou za okupaci, válku a za veškeré zlo nacismu, je falešnou výmluvou, neboť vědomě nepostihovalo ty, kteří se dopouštěli skutečných zločinů, nýbrž vesměs jen lidi nevinné: kojence, děti, ženy a starce.

Byla to v civilizovaných zemích bezpříkladně zlá a nemístná pomsta, neboť skuteční, nacističtí zločinci se tou dobou už nacházeli ve věznicích či na útěku.

Benešovy dekrety konstatovaly kolektivní vinu Němců a Maďarů. Stavěly zároveň na presumpci viny. Vina Němců a Maďarů se předpokládala, a jednotlivci museli sami prokazovat svoji nevinu podle absurdních kritérií („věrnost českému a slovenskému národu“) před správními orgány. Dekrety nejsou v rozporu jen s dnešním pojmem lidských práv. Jsou a byly už v době vzniku v rozporu s lidskostí, spravedlivostí i se zásadami evropského práva.
(Podle Bohumila Doležala)

Tak vykonstruované obvinění milionů nevinných lidí mohlo vzejít jen z hluboké nenávisti čelního politika velmi pokleslého charakteru. Vzešlo od frustrovaného prezidenta, který po celou dobu války prahнул po své **osobní** pomstě na Němcích za fatální prohry, včetně ztráty své prestiže u zahraničních politiků. *Prohry, které si ovšem zavínil jen sám svým lstivým jednáním a hrubými politickými chybami, počínaje způsobem zakládání ČSR.*

K těm nyní přidal tu nejhorší, když svými dekrety a sankcemi zatížil ještě i svědomí národa křivdou *kolektivního* obvinění nevinných Němců s povolenými krutostmi, vykonanými na nich z libovůle kýmkoliv, kdekoliv a bez řádných soudů.

Zbavil Němce občanských práv i majetku a nechal je pěšky, pak v dobytčích vagónech a jen s 25 povolenými kilogramy věcí na osobu vyhnat z jejich vlasti.

Muži, pokud nepadli ve válce, se tou dobou nacházeli v zajetí a v lazaretech. Se svými vyhnanými rodinami ztratili veškeré spojení.

Zbavení Němců občanských práv tu bylo tím úplně nejhorším.

Beneš tak vyhnancům jejich utrpení ještě rozšířil o beztrestné sadistické řádění lůzy na nich, od ponižování přes mučení až po svévolné popravy, místy i veřejně na ulicích, kam je vytáhli z jejich domovů a krutě si na nich vybíjeli své nejhorší pudy, než je ubili. Tak se dělo i v pracovních táborech, do kterých je před odročeným vyhnáním umístili, nedočkaví zmocnit se i jejich příbytků.

Do těch táborů hrůzy je umístili bez hygienických potřeb a lékařské pomoci, s nedostatkem jídla nedůvěryhodného složení. Zacházeli s nimi hůře než se zvířaty a ještě se jejich trápením bavili. Mnozí se již konce tohoto roku utrpení nedožili. První zemřeli kojenci, poumíraly též celé rodiny.

Čeští a němečtí oficiální experti se dohodli na společném odhadu 10.000 až 20.000 Němců, umučených Čechy po 2. svět. válce. Inu, co už teď záleží na číslech.

P. Habel nashromáždil 18.000 jen jmenovitě doložených Němců, umučených a zemřelých v přímém důsledku vyhnání. Jeho celkový odhad činí okolo 250.000 nevinných obětí. Exaktní skutečnost je nejjistitelná.

To všechno Beneš dodatečně sankcionoval (zbavil trestní postížitelnosti)!

Češi ospravedlňují kolektivní vyhnání tím, že Němci **přijali** *nacismus*.

Někteří vydavatelé mi tím dokonce naprosto vážně zdůvodnili, proč můj rukopis odmítají, a jeden se přitom odvolával na verdikt presidenta Beneše.

To je ale přece hrozně falešná výmluva, a zas to pořouchlé české předstírání nevinnosti. Přiznejme si už konečně jednou naprosto čestně:

Kdybychom podle této výmluvy měřili všem stejně, bývali bychom se museli později stejně tak kolektivně a krutě potrestat i my, všichni Češi, protože i my jsme stejně tak „**přijali**“ *totalitu komunistů*, jež jen s rozdílem války a míru nebyla o nic méně zločinná než ta nacistická. To se nestalo. Ale to ještě není všechno:

- Jsem svědkem, že byli vyhnáni též antinacisté. (*Ti si směli vzít s sebou o 50 kg více – ale i to bylo od města k městu různé.*)
- A co děti? Čím ty se provinily? Jak ty mohly přijmout nacismus?
- A nebyli to snad právě Beneš a čs. vláda, kdo svojí asimilační menšinovou politikou přímo vehnali sudetské Němce do Hitlerovy „náruče“?

Bůh ví, že nejsem postižen žádným nacionalismem, ale za všechno toto účelově zdůvodňovací pokrytectví je mi hanba, že jsem Čech. Kolikrát už mě napadlo, proč tolik prahneme po těch všemožných vzorech hrdinů. To proto, že z velké části jsme v podstatě zbabělci. Na ty ostatní to samozřejmě neplatí, ale kolik jich je?

Zbavení nevinných Němců občanských práv i majetku a jejich vyhnání z jejich pravlasti bylo o to horším zločinem proti lidskosti, že za ním nestála žádná totalita, nýbrž prezident demokratického státu.

Při posuzování českoněmeckého vzájemného ublížení my Češi, aniž si to uvědomujeme, něco závažného přehlízíme: je to *rozdílný postoj obou stran ke svým vlastním zločincům z tehdejší doby.*

Zatímco německé vlády nacistické zločince trvale stíhají a žádné válečné zločiny si „samy sobě“ neodpouštějí, čeští pováleční vrazi nevinných Němců se naopak těší plné podpoře všech českých vlád. Jim bylo už Benešem vše dovoleno a jednou provždy oficiálně odpuštěno.

U nacistických zločinců je známá totožnost i těch, kterým se podařilo uprchnout, protože figurují na řádných seznamech SS a gestapa, zatímco o Češích, kteří po válce směli z rozkoše týrat a vraždit, nevíme vůbec nic! Ti z nich, kteří ještě žijí, se dodnes nepoznání pohybují mezi námi jako naši řádní spoluobčané (možná dokonce i vyznamenaní „hrdinové“, kdo ví?), k nerozeznání od ostatních. Proč ale to tajemí jejich totožností a činů, je-li svědomí Čechů v té věci tak čisté?

Nebýt náhodně objevených hromadných hrobů a svědků těch událostí z dosud žijících vyhnanců, nikdo z mladších Čechů by se dnes ani jen o pouhé existenci těchto vrahů nedověděl. O jejich obětech, i surově ubitých náradím, se kterým si napřed museli vykopat svůj hrob, už teprve ne.

Benešovi, který by se dnes musel zodpovídat před mezinárodním soudem za kolektivní odepření etnických, občanských i lidských práv a za zločiny proti lidskosti, ještě stavíme pomníky, vzdáváme pocty a přisuzujeme zásluhy o stát.

Omlouvám se, že tato fakta jsou nelichotivá. Je však naléhavě žádoucí, abychom si je aspoň uvědomili, jestli už chceme ozdravit svoji národní čest a nechceme dál zatloukat všechno, co nám kdy v historii ke cti nebylo.

Jestli si ale tuto vůli neosvojíme, pak Pán Bůh s námi, není nám pomoci. Zainteresovaným lidem Evropy o sobě nic nenalžeme, stejně jako se to nepodařilo Benešovi. Zatím jsme až na výjimky dost nepoučitelní.

V Ústí nad Labem na mostě Češi po válce zmasakrovali okolo sta bezbranných Němců a svrhli je do Labe, kde je nechali hromadně utonout – včetně žen a malých dětí. To proto, že tam vybuchl muniční sklad, a kdo jiný to prý mohl být, nežli nějaký Němec.

Co tito lidé těm Čechům udělali? Snad to, jestli se za první republiky bránili počesťování, jež je mimo jiné připravovalo o pracovní místa?

Vždyť Němci, na rozdíl od samozvaných českých *přistěhovačů*, byli v Sudetech odjakživa doma. Přitom s českými *starousedlíky nikdy žádné problémy neměli*, čehož důkazem je, že ti všichni bez jediné výjimky po „Mnichovu“ v Sudetech zůstali. Tak kdo tu kdy a komu – naprosto čestně, bez falešného překrucování – ublížil?

Ten most ještě cynicky pojmenovali po hlavním podněcovateli těchto zvěrstev, Benešovi. Mohli snad památku těch obětí zneuctít ještě potupnějším způsobem?

To není dobře.

A když pozůstalým po obětech už povolili umístit na ten most malou dvojjazyčnou pamětní desku, stala se terčem posměchu části Čechů za pravopisné chyby v její české mutaci. Ze zármutku jiných si udělali zdroj pro své pobavení.

Co je toto za lidi?

Ať mi to nikdo nemá za zlé, ale i kvůli množství těch, kterým toto všechno nevadí, spatřujete v té zbabělosti a mravní pokleslosti spravedlivou odplatu a možná i ty své tolik vytoužené vzory „hrdinství“, je mi znovu hanba, že jsem Čech.

To ode mě není nepřátelství. Čechy spravedlivé, slušné a nezátížené nenávisťným šovinismem mohou mít rád, ale kolik takových je? Třetina? Čtvrtina? Méně?

Plošné vyhnání postihlo mimo děti už jen ty, kteří nanejvýš uvěřili Hitlerovi stejně, jako i naše rodina a jako mu před válkou uvěřil prakticky i celý svět.

Jen dva příklady pro ty, kteří mému tvrzení nevěří:

- *Sám **Winston Churchill** uprostřed třicátých let o Hitlerovi prohlásil, že takového muže činu by potřebovala i Anglie. Až ve válce se stal jeho nepřitelem.*
- *Na zahajovacím defilé berlínské **olympiády 1936** některá družstva z úcty vzdala Hitlerovi hold nacisticky zvednutými pravicemi při mýjení jeho tribuny, a to včetně početného družstva Francie, o čemž existují filmové dokumenty.*

Takového obdivu části světa se Hitler těšil téměř do vypuknutí války. Můžeme se pak divit, že jej o to víc uctívali i stejně slušní Němci, jichž oproti skutečným zločincům byla i za nacismu drtivá většina? Jejich jediným prokazatelným „proviněním“ tudíž bylo jen to, že se narodili jako Němci. (Kolik Čechů se hlásilo ke komunistické straně, ačkoliv ti o její zločinnosti věděli už od počátku?)

Jen sama příslušnost k NSDAP (nacionalistické straně) a k SA ještě nebyla zločinem, stejně tak, jako později nečinilo nikoho zločincem jen řadové členství v KSC nebo v milicích, neboť i slušní lidé se nechali obelstít propagandou.

Je proto nadbytečné, když své neoficiální omluvy za vyhnání Němců vždy podmiňujeme jejich antinacismem. To vytváří falešný dojem, jako kdyby jen jejich část byla bez viny, zatímco všichni ostatní si vyhnání zasloužili, což není pravda!

Nikdo z tzv. odsunutých si vyhnání nezasloužil, protože se mezi nimi nenacházel ani jediný prokazatelný zločinec. Ti zavržení uprchli nebo spáchali sebevraždu nebo už byli zavržení, ale žádný z nich se nenacházel mezi vyhnanci! O nespravedlivém obvinění **všech** vyhnanců tudíž nemůže být nejmenších pochyb.

(Mimochodem fotografie, ukazující tzv. „odsun Němců“ s povozy plně naloženými těž nábytkem, patří k matoucí české propagandě. Ti lidé na nich nejsou Němci, nýbrž Češi při svém návratu ze Sudet, a lze je též poznat podle chybějících bílých pásků na rukávech, které museli nosit Němci.)

To spíš, než aby se pravý zločinec byl vyskytl mezi vyhnanci, se mnozí i nevinní Němci ocitli ve vězení, když je čeští kolaboranti lži-
vě obvinili, aby se sami zachránili před pomstychtivými Čechy.

Jeden můj bývalý známý, vysoký německý úředník, pomohl některým Čechům v protektorátu k německému občanství, o něž ho prosili proto, aby získali nárok na vyšší přiděl potravinových lístků pro své nemocné děti.

Když pak po válce těmito lidem hrozily excesy za kolaboraci, svedli vinu na onoho dobrodince s tím, že ten je k přijetí německého občanství nutil. S vědomím, jak si nacisté přísně střežili svoji tzv. čistotu rasy, a že proto ten Němec svojí pomocí naopak ještě hodně riskoval, není těžké rozpoznat, že ta obvinění byla křivá.

Přesto ten dotyčný na svoji pomoc doplatil dvěma lety těžkých donucovacích prací s bitím v Plzni na Borech, než i jeho eskortovali do Německa.

Mimochodem, jak někteří Češi využili konce války k tomu, aby dávali průchod i své závisti, to mimo jiné ukazuje příklad poválečného osudu našeho věhlasného komika Vlastimila Buriana. Ten se musel živit roznáškou uhlí, než jej opět, už těžce nemocného, na sklonku života vzali na milost. Někteří jeho kolegové mu neodpustili, že byl na rozdíl od nich tak slavný, a to i za protektorátu. Přitom o něm dobře věděli, kolika Čechům za války pomohl účinnými přímluvami právě jen díky té své slávě.

Ukončení našeho odvěkého soužití s Němci je naší ztrátou.

S nimi nám, oproti všem opačným tvrzením, nebylo zdaleka jenom zle, nýbrž právě naopak. Mnoho jsme si v historii vzájemně dali, a podle svědectví českých pamětníků vycházeli dříve Němci s Čechy lépe, než mnozí Češi s Čechy.

Většina našich světoslavných kulturních památek je naše **společné** dílo. A ať chceme nebo ne, zůstanou v podvědomí zainteresovaných turistů z celého světa trvalým důkazem našeho tisíciletého plodného soužití s Němci. Známé hrady a paláce se jmény starých německých šlechtických rodů o tom nepřestanou svědčit, dokud i ty ještě neodstraníme.

Němcům dokonce paradoxně vděčíme za „**nejlepšího Čecha**“, neboť i ten byl po otci Němec k údivu všech, kteří ho v televizní anketě z neznalosti věci zvolili (*Karel IV.*). Jemu vděčíme mimo jiné i za prastarou, světoznámou univerzitu.

Nebo s jakou hrdostí my Češi citujeme výrok, že „toho bohdá nebude, aby král český z boje utíkal“, aniž tušíme, že i tento citovaný král (*Jan Lucemburský, otec Karla IV.*) byl Němec (*v Česku kvůli neúplnosti informací často mylně považovaný za Francouze*).

Důkazy, jak hluboce zakořeněné a plné omylů jsou ty naše protiněmecké národnostní předsudky.

Stejně tak si ani neuvědomujeme, kolik Němců, jakmile v něčem vynikli, si hned přivlastňujeme za Čechy. Jako též oba zakladatele Sokola, Miroslava Tyrše a Jindřicha Fügnera. Kolik lidí ví, že se původně psali Friedrich Tiersch a Heinrich Fügner, přičemž Tyrš byl mým spolurodákem z Děčína, tedy z pozdějších Sudet?

Němci nás po staletí obohacovali vyspělejší západoevropskou kulturou, v jejímž vlivu „vyrostli“ též mnozí čeští velikáni.

V této smíšené tvůrčí atmosféře se znamenitě dařilo rozvíjet i našemu, podle mého názoru jedinečnému, tak typicky česky citově prodchnutému klasickému umění, napříč všemi obory i staletími, namátkově od Michny z Otradovic, Jakuba Ryby, přes Mánesy, Němcovou, Aleše, Myslbeke, Smetanu, Dvořáka, až třeba po naše animované i hrané filmy a mnoho jiných projektů klasického umění. Všechna ta díla spojuje neviditelná niť jistého lyrismu, jehož období v tak velkém rozsahu neznám. Stejně tak dobře se mi jeví i naše národní hymna. Žádné siláctví ani hecování, ale čistá oslava vlasti. Chvála Bohu, že aspoň tu nám naše vlády uchovaly původní, na rozdíl od zprzněného našeho národního znaku.

Pravda, v mnohém vynikáme, avšak ledačemu důležitému bychom se potřebovali od Němců naučit. Určitě ze všeho nejvíc umět si vládnout, ale také si osvojit hlubší smysl pro pojem slova čest, což ostatně spolu úzce souvisí.

Přitom čest si Němci (snad jen s pauzou části, zvané NDR) nikdy nepřestali pěstovat cílevědomě, na rozdíl od nás, s naší upřednostňovanou hrdotí. (*Ale aby nedošlo k nedorozumění, mluvím o německém národu, nikoliv o utajovaných zločinech nacismu.*)

Snad se ani neví, že společně se sudetskými Němci jsme nejspíš dali vzniknout názvu americké měny. To když se v **Jáchymově** (*Joachimsthal, doslovný překlad Jáchymovo údolí*), těžilo stříbro, z něhož po staletí razili mince a pojmenovali je podle místa Joachimsthaler. Název brzy zkrátili na Thaler (*údolník*) a počestili na **tolar**, který se stal po staletí známým platidlem v Čechách. Jeho přeměna v dolar je už zřetelná, a postarali se o ni nejspíš naši emigranti. Lze se tedy domnívat, že také americký **dolar** je důkazem někdejšího dobrého soužití sudetských Němců s Čechy, než nás všechny zachvátil ten vzájemný, zhoubný nacionalismus.

Co stojí v cestě k upřímnému usmíření?

Je mi líto, ale jednoznačně nevůle ze strany Čechů.

Přitom jen málokdo z Čechů ví, že Němci se svými vládami patří dnes k největším odpůrcům neospravedlnitelných násilností ve světě. Že jsou ze své nacistické minulosti traumatizovaní a staví se k ní nanejvýš zodpovědně. Že od války rok co rok nepřestávají Izraeli v tichosti, pokorně a *dobrovolně* platit ohromné odškodné za holokaust. Že byli největšími iniciátory spojení Evropy a že jsou též její ekonomickou lokomotivou. Ví se snad jen, že jsou dnes jednou z nejnávštěvnějších demokracií vůbec. Svět rozlišuje mezi německým národem a nacismem (stejně jako i mezi Čechy a komunismem), a chová k Němcům dnes už dávno zaslouženou úctu.

My Češi jsme jiní:

Zločin kolektivního obvinění s potrestáním nevinných Němců všemožně kryjeme, hlavnímu viníkovi připisujeme zásluhy o stát, ale my si tuto mravní zvrácenost ke své velké škodě již ani

neuvědomujeme. Vytvořili jsme si v té věci svůj vlastní svět převrácených pojmů, jakými jsou zlo, pravda, lež, zbabělost, hrdinství... Ctíme pojmy nesprávné a neuznáváme ty správné, to podle toho, jak se nám to kde hodí, což se neblaze odráží i v naší národní povaze. (*Vždyť zdůvodnitelné je všechno.*)

Proto ta překotná, zbytečná a nekvalifikovaná glorifikace E. Beneše 24. 2. 2004 poslaneckou sněmovnou, v poměru 118 proti 24 hlasům, jež nedávala jiný smysl, než jen vyslat trucovité gesto vůči přibývajícím odpůrcům Beneše a jeho dekretů. Co mohli ti poslanci o Benešovi vědět už jen z obsahu této kapitoly, když ve školách i z médií se o něm celý život dovídali jen samé polopravdy a lži?

Proto i ten Klausův eticky zvrácený televizní výrok, že omluvou Němcům za odsun bychom se *ponižovali*, nebo Paroubkův výrok, že *antifašisté odejít nemuseli, ale že odešli sami, dobrovolně, ze solidarity k ostatním*. (Tak hroznou lež si nevymyslili ani komunisté. To je asi tak stejné, jako tvrdit o někom, že šel ze solidarity s někým na popravu. Všem vyhnancům šlo tehdy skutečně o život, a to ještě více těm, kteří na rok uvízli tady, vydáni zvěrstvům rozvášněné lůzy, lhostejno, o jakého Němce se jednalo. Jen toto mohlo být pravým důvodem, jestli někdo, kdo nemusel, raději odešel taktéž, nikoliv solidarita!)

Mimochodem ten Paroubkův výrok ještě obhajoval jeden profesor soudobých dějin UK, když mě ujišťoval, že on osobně jednoho takového znal. (Tím se vysvětlilo, odkud ten Paroubkův poradenský „vítr vane“.) I on však musel uznat, že jen jeden jediný, a ještě k tomu tak pochybný případ, neměl Paroubek zevšeobecňovat.

Jeden z ODS, než ho povýšili do Bruselu, se nechal v televizi slyšet, že Němci se po válce od nás „odstěhovali“(!) Už výrazem „odsun“ pravdivý název vyhnání zlehčili, teď ještě tohle!

Česká vláda nechce s cizími osobnostmi jednat o naší minulosti. Chce veškeré vztahy zakládat na **budoucnosti**. Máme Českoněmecký fond **budoucnosti**. Minulosti se vyhýbáme jako čert kříži a víme proč. To kvůli Benešovým dekretům.

Přítom si vláda neuvědomuje, že důvěru nám nikdo nedá na úvěr, dopředu z budoucnosti, ale že tu si musíme zasloužit, a to včetně poctivého postoje ke své minulosti, jak si to dodnes nikterak neulehčují Němci. To za prvé.

Za druhé je od české vlády pokrytecké navenek hlásat zájem o budoucnost, ale přitom dál v Německu podporovat vydávání takových knih našich autorů o česko-německé minulosti, jakými nadále a nenápadným způsobem sudetským Němcům škodíme! (*Die gestrige Angst, jejíž překlad do němčiny financovalo Ministerstvo zahraničí. Kniha je navíc opatřena doporučením od nejspíš nic zlého netušícího a tudíž k tomu účelu zneužitého Václava Havla!*)

Všechny zmíněné i další postoje zřetelně vypovídají o jednom: že nedobrý vztah mnohých českých politiků k Němcům přetrvává, a to i navzdory oficiálním prohlášením, ujišťujícím o pravém opaku.

Jen Bůh ví, jak tu nerad shromažďuji tolik negativních jevů. Ve jménu objektivity však nemohu vynechat zmínku o vymírající, leč stále dost křiklavé skupině Čechů, kteří od počátku nemají pro vyhnance slušnější označení než: **revanšisté**.

Těm nestačí, že se již pomstili na nevinných. Nedopřávají jim ani ta jejich krajanská sdružení, která si zakládali, když jim bylo nejhůře, když místy je ani Němci ve své poválečné bídě nepřijali mezi sebe, a tak zůstávali zcela opuštěni.

Dnes už se původci tohoto druhu šíření nenávisti sami ztrapňují.

To když máme tak dlouho otevřené hranice, ale ten od nich už přes šedesát let zlověstně prognózovaný revanš se stále nekoná, podle zdravého rozumu se nikdy konat neměl a nebude. Zrodil se a přežívá jen v jejich špatném svědomí, ze zbytečné obavy, aby jednou nemuseli vrátit to, co jim nikdy nepatřilo.

Místo toho vyhnanci, kteří ještě žijí, k nám jezdí pokojně vzpomínat na své dětství v rodné chalupě, pokud z ní nenašli už jen hromádku kamení, zarostlou plevellem. Ty „šťastnější“ se

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Jak to bylo doopravdy***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.